

46. møde.

Torsdag den 13. januar kl. 11.

Formanden: Medlem af folketinget Haunstrup Clemmensen har meddelt mig, at han ønsker til socialministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvornår venter ministeren at kunne få gennemført det udkast af 1959 til en vedføjelse til den dansk-tyske overenskomst om social tryghed, der skulle sikre en række ældre sønderjyder udbetaling af en pension, som de i kraft af egne indbetalinger er fuldt berettiget til?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Det er meddelt mig, at *Foged* ønsker at udtræde af udvalget angående atomenergi-kommissionens beretning. Som nyt medlem har vedkommende gruppe udpeget *Johan Phalipsen*.

Jeg udbeder mig tingets samtykke til at lade det nævnte valg foretage i indeværende møde. Dersom ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Den pågældende er herefter valgt.

Den første sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren af Peter Nielsen, Per Federspiel, Poul Møller, A. C. Normann, Aksel Larsen, Rimstad og Niels Westerby:

„Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give om den udenrigspolitiske situation?“

Ordføreren for forespørgerne (Peter Nielsen): Der behøves for så vidt ingen nærmere motivering for forespørgslen om, hvilke oplysninger udenrigsministeren kan give om den udenrigspolitiske situation.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg takker de ærede medlemmer, som ved deres forespørgsel har givet anledning til, at vi

kan få en udenrigspolitisk debat. Det siger sig selv, at med det store væld af udenrigspolitiske problemer, som findes i verden i dag, vil det ikke være muligt inden for den tid, en sådan redegørelse bør have, at komme ind på alle problemer, og jeg har derfor tænkt mig at koncentrere mig om nogle af de vigtigste, idet vi jo under den efterfølgende drøftelse kan vende tilbage til de særlige spørgsmål, som medlemmerne måtte ønske behandlet her.

FNs 20. generalforsamling sluttede umiddelbart inden jul. Det er derfor naturligt, at jeg tager udgangspunkt for min redegørelse i denne forsamlings forløb i almindelighed og i fortsættelse heraf kommer ind på en række enkeltspørgsmål.

I 1964 og første halvdel af 1965 var De Forenede Nationer, som det vil erindres, praktisk talt lammet som følge af nogle landes nægtelse af at deltage i finansieringen af FN's fredsbevarende aktioner. Af denne og en række andre grunde var FN's position i begyndelsen af sommeren 1965 svagere end måske nogen sinde før og fremtidsudsigterne for organisationen nok så mørke.

Ikke mindst takket være USAs konstruktive holdning i spørgsmålet om FN's finansiering lykkedes det imidlertid at få dette problem stillet i bero og at genoptage organisationens arbejde, således at den 20. generalforsamling har kunnet få et normalt forløb. Generalforsamlingen var i en række vigtige spørgsmål præget af fornuftig samarbejdsvilje, og vi var skånet for mere alvorlige øst-vestkonfrontationer, som ville have kunnet skærpe øst-vestforholdet og dermed forringe generalforsamlingens resultater. Samtidig viste der sig også i sikkerhedsrådet et rimeligt omfang af enighed om væsentlige politiske spørgsmål.

Jeg skal ikke forsøge at bagatellisere de vanskeligheder, FN fortsat står over for, hvad enten det er kolonispørgsmål, den syd-afrikanske apartheidpolitik eller det særdeles alvorlige Vietnamproblem, men alt i alt kan det dog konstateres, at FN i sidste halvdel af 1965 har haft held til i ikke uvæsentlig grad at genoprette sin position i verdenspolitikken. Ved begyndelsen af 1966 kan vi se med større fortrosthed på FN's muligheder, end vi kunne ved begyndelsen af 1965.